

JEZUS CHRISTUS

is gisteren en heden dezelfde
en in der eeuwigheid

II

Maandblad

1e jaargang - nr. 9 - september 1985

ABONNEMENTEN:

- f 20,00 per jaar
- losse nummers f 2,00

JEZUS CHRISTUS

is gisteren en heden dezelfde en in
der eeuwigheid

"Alzo dan, mijn geliefden, gelijk gij altijd gehoorzaam geweest zijt, niet als in mijn tegenwoordigheid alleen, maar veel meer nu in mijn afwezen werkt uws zelfs zaligheid met vreze en beven; want het is God, Die in u werkt beide het willen en het werken, naar Zijn welbehagen" (Fil. 2:12, 13).

Als de apostel Paulus bovenstaande woorden schrijft aan de "heiligen in Christus Jezus die te Filippi zijn", is het duidelijk, dat hij dit zegt tot hen, die uit genade zalig geworden zijn. Immers hij schrijft aan "heiligen in Christus Jezus". Het gaat hier dus niet om de eerste phase der zaligheid, n.l. om verlost te worden van de straf der zonde, doch om de tweede phase, verlost te worden van de macht der zonde. Uit deze tekst blijkt reeds, dat dit Gods werk is, Die in hen "werkt beide het willen en het werken". Zowel het zalig worden, als het zalig leven is Gods werk door Jezus Christus onze Heer. Daarom lezen wij in Titus 2:13,14: "Jezus Christus, Die Zichzelf voor ons gegeven heeft, opdat Hij ons zou verlossen van alle ongerechtigheid, en Zichzelf een eigen volk zou reinigen, ijverig in goede werken". Laat ons niet vergeten, dat dat nu het werk van Christus is in ons, nu Hij zit aan Gods rechterhand.

Deze tweede phase der zaligheid zal in ons volbracht worden als wij ons laten onderwijzen door "de zaligmakende genade", Titus 2:12. Dit is de zaligmakende genade geopenbaard door Jezus

Christus. Eerst, omdat Hij Zichzelf gaf als een slachtoffer voor onze zonden en nu omdat Hij Zichzelf gegeven heeft om ons "matig, rechtvaardig en godzalig" te doen leven in deze tegenwoordige wereld. Dit "matig, rechtvaardig en godzalig" leven staat in nauw verband met onze openbaring met Hem in heerlijkheid. Daarom zegt ook het dertiende vers: "verwachtende de zalige hoop en verschijning der heerlijkheid van de grote God en onze Zaligmaker Jezus Christus''. Deze "zalige hoop" wordt in 1 Petr. 1: 3 een '' levende hoop" genoemd. Het is de "voorgestelde hoop", waarvan de brief aan de Hebreeënen zegt, dat God, deze met een eed bevestigd heeft, "waarom God, willende de erfgenamen der belofte overvloediger bewijzen de onveranderlijkheid van Zijn raad, met een eed daartussen is gekomen" (Hebr. 7:17). Daarom de vermaning: "Laat ons de onwankelbare belijdenis der hoop vasthouden (want Die het beloofd heeft is getrouw)" (Hebr. 10:23). Het is in verband met deze hoop, dat de apostel in het vervolg van dit hoofdstuk zegt: "Werpt uw vrijmoedigheid niet weg, welke een grote vergelding des loons heeft. Want gij hebt lijdzaamheid van node, opdat gij, de wil Gods gedaan hebbende, de belofte moogt wegdragen. Want nog een zeer weinig tijds en Hij Die te komen staat, zal komen en niet vertoeven" (vs. 35-37). De apostel Johannes zegt, naar aanleiding van deze zelfde hoop, dat het nog niet geopenbaard is, wat wij zijn zullen. "Geliefden nu zijn wij kinderen Gods en het is nog niet geopenbaard wat wij zijn zullen. Maar wij weten, dat als Hij zal geopenbaard zijn, wij Hem zullen gelijk wezen; want wij zullen Hem zien gelijk Hij is. En een iegelijk die deze hoop op Hem heeft, die reinigt zichzelf gelijk Hij rein is" (1 Joh. 3:2,3). Als Johannes deze dingen zegt, doet hij dat, omdat hij

vreest, dat er een mogelijkheid is, dat de kinderen Gods beschaamd zullen staan in de toekomst van Jezus Christus. "En nu, kinderkens, blijft in Hem, opdat wanneer Hij zal geopenbaard zijn, wij vrijmoedigheid hebben en wij van Hem niet beschaamd gemaakt worden in Zijn toekomst" (1 Joh. 2: 28). Als Petrus schrijft over deze "levende hoop" en de beproeving des geloofs, als gevolg van leven en die hoop, zegt hij: "opdat de beproeving van uw geloof, die veel kostelijker is dan van het goud, hetwelk vergaat en door vuur beproefd wordt, bevonden worde te zijn tot lof en eer en heerlijkheid, in de openbaring van Jezus Christus" (1 Petr. 1:7). Het is dus van deze beiden één, of "beschaamd gemaakt worden", of "lof en eer en heerlijkheid" ontvangen in de openbaring van Jezus Christus. In 1 Cor. 3 wordt gesproken over "loon" en "schade": "Zo iemands werk blijft dat hij daarop gebouwd heeft, die zal loon ontvangen. Zo iemands werk zal verbrand worden, die zal schade lijden; maar zelf zal hij behouden worden, doch alzo als door vuur" (vs. 14 en 15). De zonden van de christen zijn geoordeeld in Jezus Christus en hij is "geschapen in Christus Jezus tot goede werken, welke God voorbereid heeft, opdat wij in dezelve zouden wandelen" (Ef. 2:10). Een christen wordt dus geoordeeld naar zijn werken en Christus is geoordeeld voor zijn zonden. Paulus accentueert dit onderscheid in 2 Tim. 2:10-13 op de volgende wijze: "Daarom verdraag ik alles om de uitverkorenen, opdat ook zij de zaligheid zouden verkrijgen, die in Christus Jezus is, met eeuwige heerlijkheid. Dit is een getrouw woord; want indien wij met Hem gestorven zijn, zo zullen wij ook met Hem leven; indien wij verdragen, wij zullen ook met Hem heersen; indien wij Hem verloochenen, Hij zal ons óók verloochenen; indien wij ontrouw zijn, Hij blijft

getrouw; Hij kan Zichzelf niet verloochenen". Hier hebben wij het onderscheid weer scherp naar voren gebracht, vooral in verband met 1 Cor. 3. "Behouden als door vuur" of "een zaligheid met eeuwige heerlijkheid", verdragen en heersen met Hem, of Hem verloochenen en door Hem verloochend worden, niet wat betreft onze behoudenis, doch wat betreft onze positie met Hem. In zoverre wij hier gestorven met Hem leven, zullen wij in de eeuwigheid leven met Hem. Indien wij ontrouw zijn aan de goddelijke principes, daarom wordt God niet ontrouw aan Zijn principes. Hij zal rechtvaardig de levens van Zijn kinderen oordelen. Wij zullen wegdragen, "hetzij goed, hetzij kwaad" (2 Cor. 5: 10) . Om deze dingen is het, dat de apostel in Filip. 2:12 en 13 zegt: "Werkt uws zelfs zaligheid met vreze en beven, want het is God, Die in u werkt, beide het willen en het werken naar Zijn welbehagen".

Allereerst willen wij echter vragen of God in alle gelovigen werkt, beide het willen en het werken, naar Zijn welbehagen. Laat ons eens het begin van deze brief aan de Filippensen lezen. Daar spreekt de apostel zijn vertrouwen uit, dat Hij, Die in hen een goed werk begonnen is, dat voleindigen zal tot op de dag van Jezus Christus. Dit vertrouwen, is dat een vertrouwen in God, of in de gelovigen te Filippi? Uit het tekstverband blijkt heel duidelijk, dat het een vertrouwen is dat de apostel stelt in de kinderen Gods aldaar. En waarom dan, vragen wij? Het antwoord is duidelijk, want Paulus zegt in Filip. 1:3 tot 5: "Ik dank mijn God, zo dikwijls als ik uwer gedenk (altijd in al mijn gebed voor u allen met blijdschap het gebed doende) over uw gemeenschap aan het Evangelie, van de eerste dag af tot nu toe". In deze kinderen Gods werd het leven Gods door de Geest van God openbaar. Zij beleefden wat zij in het Evangelie hadden aanvaard. Op

dezelfde wijze spreekt hij tot de kinderen Gods te Efeze: "Daarom ook ik, gehoord hebbende het geloof in de Here Jezus dat onder u is en de liefde tot al de heiligen, houd niet op voor u te danken, gedenkende uwer in mijn gebeden, opdat de God en Vader der heerlijkheid u geve de Geest der wijsheid en der openbaring in Zijn kennis, namelijk verlichte ogen uws verstands, opdat gij moogt weten, welke is de hoop van Zijn roeping, en welke de rijkdom is van de heerlijkheid Zijner erfenis in de heiligen en welke de uitnemende grootheid Zijner kracht is aan ons die geloven, naar de werking der sterkte Zijner macht" (Efeze 1:15-19). Bij het een behoort het ander. De hoop Zijner roeping, de heerlijkheid Zijner erfenis en de uitnemende grootheid Zijner kracht weten, is het gevolg van de openbaring van geloof en liefde. Zo ook in de brief aan de Kolossensen (Kol. 1:3-6). De hoop voor de gelovigen weggelegd, is het gevolg van het geloof in Christus Jezus en van de openbaring der liefde tot alle heiligen. Dit principe van voorwaarde en gevolg vinden we in bijna alle N.Testamentische brieven.

Neen, als Paulus in Filip. 1: 6 zegt: "Vertrouwende dit, dat Hij Die in u een goed werk begonnen is, dat voleindigen zal tot op de dag van Jezus Christus", dan geschiedt dat voleindigen niet in alle gelovigen, doch wel in hen, in wie dat geloof in liefde openbaar wordt. Daarom zegt hij in het zevende vers: "gelijk het bij mij recht is, dat ik van u allen dit gevoel, omdat ik in mijn hart houd, dat gij, beide in mijn banden en in mijn verantwoording en bevestiging van het Evangelie, gij allen, zeg ik, mijner genade mede deelachtig zijt". God is in ons een goed werk begonnen. Hij heeft ons het eeuwig leven gegeven. Kan Hij nu ook in ons dat werk voleindigen, namelijk door

in ons dat eeuwig leven te openbaren? Dat eeuwig leven wil niet alleen zeggen dat wij eeuwig leven, maar tevens dat dat leven is Christus in ons. Door onze wedergeboorte ontvingen wij dat leven. Dat leven is het leven van Christus: "Jezus Christus; Deze is de waarachtige God en het eeuwige Leven" (1 Joh. 5: 20). "Wie de Zoon heeft, die heeft het leven; wie de Zoon Gods niet heeft, die heeft het leven niet" (1 Joh. 5:12). Paulus zegt immers ook: "Ik ben met Christus gekruist; en ik leef, doch niet meer ik, maar Christus leeft in mij". Het leven dat wij hebben ontvangen, nu wij geloven in de Here Jezus, Die voor ons gekruisigd is, is geen ander leven dan het leven, dat Christus hier op aarde leefde. God gaf ons dat leven opdat het leven van Christus in ons hier op aarde zou voortgezet worden. M.a.w. opdat Hij voleindigen kan in ons dat, wat Hij begonnen is. Dit is de tweede phase van de zaligheid, waarin het karakter van onze Heer en Heiland als vrucht des Geestes openbaar wordt n.l. "liefde, blijdschap, vrede, lankmoedigheid, goedertierenheid, goedheid, geloof, zachtmoedigheid, matigheid" (Gal. 5:22). Dat is de zaligmakende genade Gods, die ons onderwijst, "dat wij de goddeloosheid en de wereldse begeerlijkheden verzakende, matig en rechtvaardig en godzalig leven zouden" (Titus 2:12). Daarvoor heeft onze Zaligmaker Zichzelf nu, nu wij de eerste phase der zaligheid hebben, voor ons gegeven, "opdat Hij ons zou verlossen van alle ongerechtigheid en Zichzelf een eigen volk zou reinigen, ijverig in goede werken" (vs. 14). Hij heeft in ons een goed werk aangevangen. Immers staan wij nu heilig en onberispelijk voor God door Zijn bloed. Dit is onze staat voor God. Doch de Heiland wil ook, dat wij dit zullen beleven. Hij wil ook, dat wij heilig en onberispelijk zullen zijn in al onze wandel. Doch dat

is evenzeer Zijn werk. Hij wenst dat in ons te voleindigen. Hoe kan dat dan in ons openbaar worden? Door ons best te doen? Door trachten of streven, door bidden of smeken? Neen! Hebben wij de behoudenis, of de eerste phase der zaligheid, n.l. verlost te worden van de straf der zonden, ook ver-kregen door ons best te doen, door trachten of streven, door bidden en smeken? Neen toch! Die zaligheid is de onze geworden door te geloven in de boodschap die God heeft gegeven over Zijn Zoon Jezus Christus. Zo is het ook met de tweede phase der zaligheid, namelijk om heilig en onberispelijk te zijn voor de Here Jezus in onze wandel. Dat is het werk van Christus in ons door Zijn Geest, op één voorwaarde. Deze voorwaarde is, in het geloof blijven gefundeerd en vast en de hoop van het Evangelie voor ogen houden. In het geloof blijven wil zeggen: nu wij behouden zijn, blijven geloven in de Here Jezus, Die nu leeft en zit aan de rechterhand Gods. De apostel Paulus vermaant ons onszelf te onderzoeken of wij in het geloof leven. Hij zegt: "Onderzoekt uzelf, of gij in het geloof zijt, beproeft uzelf. Of kent gij uzelf niet, dat Jezus Christus in u is? (2 Kor. 13:5). Kennen wij onszelf zo, dat het leven dat wij openbaren is een leven door de Geest, Die in ons dat leven van Christus openbaart, of kennen wij onszelf zo, dat ons eigen-ik-leven openbaar wordt? Hebben wij een christelijk leven, of is ons leven door de Geest van God, Christus-leven geworden? Dit laatste wordt in ons openbaar als wij in het geloof blijven. "En Hij heeft u, die eertijds vervreemd waart, en vijanden door het verstand in de boze werken, nu ook verzoend in het lichaam Zijns vleses, door de dood, opdat Hij u zou heilig en onberispelijk en onbeschuldiglijk voor Zich stellen, indien gij maar blijft in het geloof gefundeerd en vast en niet

bewogen wordt van de hoop van het Evangelie, dat gij gehoord hebt" (Kol. 1:21-23).

Als God een "indien" plaatst tussen ons en zegen kunnen we overtuigd zijn, dat dat "indien" in ons leven openbaar moet worden, zullen wij ooit de zegen, aan de voorwaarde van het "indien" verbonden, verkrijgen. Hoe wij aan die voorwaarde kunnen voldoen, behandelen wij in het hier op volgend artikel, opdat wij mogen verstaan wat het wil zeggen, als de apostel zegt: "Werkt uws zelfs zaligheid met vreze en beven" .

"Zijt heilig want Ik ben heilig. En indien gij tot een Vader aanroept Dengene, Die zonder aanzien des Persoons oordeelt naar eens iegelijks werk, zo wandelt in vreze de tijd uwer inwoning". 1 Petr. 1: 16, 17.

Het woord van God richt zich hier tot kinderen Gods, die uitverkoren zijn naar de voorkennis van God de Vader, "in de heiligmaking des Geestes (1 Petr. 1:2). Dat wil zeggen dat de Heilige Geest van God hun heiligmaking moet bewerkstelligen of m.a.w. dat het God is Die in hen werkt "beide het willen en het werken naar Zijn welbehagen!" (Filipp. 2:13). In bovenstaande tekst wordt niet gesproken over zonden, doch over werk. Immers "wij zijn Zijn maaksel, geschapen in Christus Jezus tot goede werken, welke God voorbereid heeft, opdat wij daarin zouden wandelen" (Ef. 2:10). Onze Heiland heeft, wat onze zonden betreft, gezorgd, dat deze vergeven werden en ons er van gereinigd door Zijn bloed. Thans wil Hij ons door Zijn Geest brengen tot een leven vol van goede werken. (1 Tim. 2:10; 5:10; 6:18; 2 Tim. 3: 17; 4:14; Titus 2:7,14; 3:8,14; Hebr. 10:24; Jac.

2:14,17,20; 1 Petr. 2:12). Wij lezen in 1 Kor. 3: 13-15: "Een ieders werk zal openbaar worden; want de dag zal het doen blijken, dewijl het door vuur ontdekt wordt; en hoedanig eens ieders werk is, zal het vuur beproeven. Zo iemands werk blijft, dat hij daarop gebouwd heeft, die zal loon ontvangen. Zo iemands werk zal verbrand worden, die zal schade lijden; maar zelf zal hij behouden worden, doch alzo als door vuur". Dus omdat Hij, Die wij als Vader aanroepen, eens iegelijks werk zal beoordelen, zonder aanzien des persoons, daarom moeten wij de tijd onzer inwoning "in vreze" wandelen. Paulus spreekt dikwijls over die "vreze" en verbindt er gewoonlijk "beven" aan, omdat die "vreze" leidt tot beven. Hij zegt in 1 Kor. 2:3: "'En ik was bij ulieden in zwakheid en in vrees en in vele beving". Het was zijn bewustzijn van zwakheid dat deze vrees en beving teweegbracht. Laat ons in dit verband lezen, wat hij zegt in 2 Kor. 4:7: "'Maar wij hebben deze schat in aarden vaten, opdat de uitnemendheid der kracht zij van God en niet uit ons". Aan de dienstknechten schrijft Paulus: "Gij dienstknechten, zijt gehoorzaam aan uw heren naar het vlees, met vreze en beven, in eenvoudigheid uws harten, gelijk aan Christus" (Ef. 6:5). Dus als wij in Filipp. 2:12 lezen: "werkt uws zelfs zaligheid met vreze en beven", dan is het ons bewustzijn van zwakheid dat dit vrezen en beven teweegbrengt in de tegenwoordigheid Gods. Hoe zwak, nietig en klein voelen wij ons in Zijn tegenwoordigheid. Wat een hulpeloze onmacht komt over ons, als wij ons bewust worden, dat het God is in ons, Die werkt, beide het willen en werken naar Zijn welbehagen. 't Is nu ongeveer veertig jaar geleden dat Dr. C.I. Scofield, de auteur van de Scofield Bible, een man Gods, toen ik hem ontmoette, zijn beide handen op mijn schouders legde en zei: "'Broeder, de hand van

God is op u en Hij roept u voor Zijn dienst, daarvan ben ik zeker". Op dat moment kwam er over mij vreze en beving en toch, ik stond slechts tegenover een mens, die, hoewel ik hem boven allen achtte en eerde, ook maar een zondaar was uit genade zalig geworden. Wat moet er in de profeet Jesaja omgegaan zijn, toen hij in de tegenwoordigheid Gods uitriep: "Wee mij, want ik verga! dewijl ik een man van onreine lippen ben" (Jes. 6:5), of in Daniël, als hij zegt: "want wat mij aangaat, van nu af bestaat geen kracht in mij, en geen adem is in mij overgebleven" (Daniël 10: 17). Paulus was bevende en verbaasd toen hij tot de ontdekking kwam dat Die Jezus, Die hij vervolgde, tot hem sprak. Zo zal het ook ons gaan, als wij door het geloof tot het bewustzijn komen dat het God is, Die in ons werkt. In bovenstaande tekst blijkt het, dat twee begrippen onafscheidelijk aan elkander verbonden zijn n.l. heiligmaking en werk. Heiligmaking openbaart zich in "werken". Paulus dankt God voor de gelovigen te Thessalonica, omdat in hen openbaar wordt het resultaat van een heilig leven en zijn bede is, dat dit proces van heiligmaking voortgang mag vinden. "En de God des vredes Zelf heilige u geheel en al, en uw geheel oprechte geest en ziel en lichaam worde onberispelijk bewaard in de toekomst van onze Here Jezus Christus" (1 Thess. 5:23). In 1 Thess. 3:12 en 13 zegt hij: "En de Here vermeerderde u en make u overvloedig in de liefde ... om onberispelijk te zijn in heiligmaking voor onze God en Vader in de toekomst van onze Here Jezus Christus met al Zijn heiligen''. Daarom spreekt hij in 1 Thess. 1:3 van het "werk des geloofs", en "de arbeid der liefde", en de verdraagzaamheid der hoop op onze Here Jezus Christus". Heiligmaking die zich manifesteert in "werk", is altijd met het oog op de toekomst van onze

Here Jezus Christus en onze openbaring met Hem in heerlijkheid. Nu is het ontegenzeggelijk waar, dat de heiligmaking en in de zonde leven, niet samen gaan, doch het is ook evenzeer waar, dat heiligmaking ons niet bezig houdt met zonden, doch met de Zoon. Heiligmaking zondert ons af, isoleert ons, separeert ons, omdat het ons brengt in de gemeenschap met God en met Jezus Christus Zijn Zoon. In dit levensproces is het God, Die in ons werkt beide het willen en werken naar Zijn welbehagen, en naarmate dit geschiedt, zondigen wij niet. Dan wordt er een nieuwe persoonlijkheid openbaar en wordt in de praktijk van het leven waar, wat Paulus zegt in Gal. 2:20: "niet meer ik, maar Christus leeft in mij". Dat leven is goddelijk leven en kan alleen door God geleefd worden, m.a.w. het is dan God, Die in ons werkt. Daarom zegt Petrus: "zo wandelt in vreze de tijd uwer inwoning", en spreekt Paulus van "'vreze en beven", want het is God Die in u werkt. Geloven wij dat? Of gaan wij als christenen door ons dagelijks leven heen, zo als duizenden anderen die zich wel bewust zijn dat zij het eigendom van Christus zijn en menen, dat ze uit dankbaarheid daarvoor, nu hun uiterste best moeten doen om, in een leven naar de wet van Mozes, hun dankbaarheid te openbaren? Is het ons nog niet duidelijk geworden, dat dat leven wat God in ons "wil en werkt", het leven van Christus is, zodat niet meer ik, maar Christus in mij leeft? Dat leven openbaart zich inderdaad in "werken", doch niet in de werken der wet. Het leven van Christus is de openbaring van Zijn liefde. "Hebt elkander lief, zoals Ik u heb liefgehad". Dat kan alleen God in ons doen, dat is niet ons werk voor God, maar Gods werk in ons. Daarom is het vrezen en beven alleen maar mogelijk, als wij in het geloof leven. D.w.z. dat wij door het geloof

aanvaarden onze positie in Christus voor God. Dat wij in het voortdurend bewustzijn leven, dat: Onze zonden vergeven zijn door Zijn bloed. Wij gerechtvaardigd zijn van onze zonden. Wij bekleed zijn met Zijn gerechtigheid. Wij voor God, wat onze oude mens betreft, gestorven en begraven zijn. Wij wedergeboren zijn door de Geest van God. Het leven van Christus nu in ons is door de nieuwe mens, die geschapen is in ware gerechtigheid en heiligheid. Wij kinderen des lichts zijn, opdat wij in het licht wandelen. "Maar indien wij in het licht wandelen, gelijk Hij in het licht is, zo hebben wij gemeenschap met elkander" (1 Joh. 1:7). In het licht wandelen is gemeenschap hebben met God en met Jezus Christus onze God en Zaligmaker. Jesaja stond in dat licht, Daniël stond in dat licht. Dat licht omscheen Paulus. Wij mogen door het geloof in dat licht staan, d.i. in gemeenschap met God gaan. Dat ingaan, is dat met vreze en beven? Neen, want dan kwamen wij nooit in het licht of in die gemeenschap. Neen, het ingaan is met vrijmoedigheid en wel op grond van het verlossingswerk van Christus; doch als wij ingegaan zijn, begint het uitwerken van de zaligheid, die wij hebben ontvangen door te geloven in de Here Jezus Christus en Die gekruisigd. Dit uitwerken van de zaligheid is met vreze en beven. Wij leven dan bewust in gemeenschap met een levende God. Wij lezen in Hebr. 10:19-22: "Dewijl wij dan, broeders, vrijmoedigheid hebben om in te gaan in het heiligdom door het bloed van Jezus, op een verse en levende weg welke Hij ons ingewijd heeft door het voorhangsel, dat is door Zijn vlees, en dewijl wij hebben een grote Priester over het huis Gods, zo laat ons toegaan met een waarachtig hart, in volle verzekerdheid des geloofs, onze harten gereinigd zijnde van het kwade geweten, en het lichaam gewassen zijnde met rein water". Met "vrijmoedigheid"

ingaan in de tegenwoordigheid Gods, in Zijn
gemeenschap op grond van het bloed van Jezus Christus.
Hier is geen "vreze en beven". Dit is, in het licht
wandelen. Dit is bewust leven in de tegenwoordigheid
Gods, in gemeenschap met onze God en Zaligmaker Jezus
Christus. Waarvoor ingaan in het heiligdom? Waarom in
het licht wandelen? Omdat in het heiligdom of in het
licht de Here Jezus in staat is in ons te voleindigen,
wat Hij begonnen is. Hij is begonnen met ons het
eeuwige leven te geven, d.i. Christus in ons. Hij wil
voleindigen, dat wat Hij begonnen is door dat eeuwig
leven in ons te openbaren, d.i. dat niet ik leef maar
dat Christus leeft in mij. In vers 35 van dit tiende
hoofdstuk zegt de apostel: "Werpt dan uw
vrijmoedigheid niet weg, welke een grote vergelding
des loons heeft". Vanwaar die vrijmoedigheid? Omdat
Christus ons door één offerande in eeuwigheid volmaakt
heeft en een heilig en rechtvaardig God ons ziet, wat
de natuurlijke mens betreft, als gestorven en begraven
met Christus Jezus onze Heer, doch ook met Hem
opgewekt. God heeft ons rechtvaardig verklaart en op
grond van het bloed van Jezus kunnen wij ingaan in de
gemeenschap met een heilig God en Jezus Christus onze
Here en God. Als wij dus ingaan in het heiligdom of in
het licht, komen we zoals we zijn, met al onze
gebreken, zonden en tekortkomingen, met volle
vrijmoedigheid, opdat de Here Jezus in ons voleindigen
kan het werk dat Hij begonnen is. In dat licht, d.i.
het Woord van God door de Geest van God op onze harten
toegepast, lezen wij hoe zondig wij zijn en telkens
weer worden wij gewezen op wat niet behoort en zonde
is. Het is in die gemeenschap, dat wij onze zonden
belijden. En laat ons hierbij maar dadelijk zeggen,
dat er zonder berouw geen belijdenis kan plaats
hebben. Doch "indien wij onzen zonden belijden, Hij is

getrouw en rechtvaardig, dat Hij ons de zonden vergeve en ons reinige van alle ongerechtigheid" (1 Joh. 1:9). In die gemeenschap leren wij eerst verstaan hoe donker en zondig het er van binnen bij ons uitziet. Dit openbaar maken van wat wij zijn duurt ons leven lang. Doch indien de Geest van God in staat is onszelf te doen kennen en wij dadelijk onze zonden belijden, leven wij ook in een onbedroefde Heilige Geest en is de Here Jezus in staat door Zijn Geest in ons dat nieuwe leven, de nieuwe mens, dat is Christus in ons, aktief te maken. Dat is het werk van Christus, Die in ons voortzet het werk dat Hij begonnen is. "Jezus Christus, Die Zichzelf voor ons gegeven heeft, opdat Hij ons zou verlossen van alle ongerechtigheid en Zichzelf een eigen volk zou reinigen, ijverig in goede werken" (Titus 2:14). Hierom spreekt Petrus van "vreze" en Paulus van "vreze en beven". Als wij in geloof ingaan in de tegenwoordigheid Gods, dan kan het niet anders of onze machteloosheid, ons besef van genade, ons bewustzijn van onwaarde, wordt in ons wakker. Dan leren wij verstaan hoe gemakkelijk het is onszelf te misleiden, hoe licht wij ons zelf op de troon plaatsen. De Heilige Geest van God is bezig alle "bitterheid en toornigheid en gramschap en geschreeuw en lastering, met alle boosheid van ons te weren" (Ef. 4:31), de vruchten van ons eigen ik. De Heilige Geest is bezig om in ons openbaar te maken: "Liefde, blijdschap, vrede, lankmoedigheid, goedertierenheid, goedheid, geloof, zachtmoedigheid en matigheid" (Gal 5:22). Hierdoor ontstaat, in de gemeenschap met God, strijd. Want als wij door de Geest wandelen, volbrengen wij "de begeerlijkheden van het vlees niet, want het vlees begeert tegen de Geest en de Geest tegen het vlees; en deze staan tegen elkander, also dat gij niet doet hetgeen gij wildet" (Gal. 5:16,17).

Wij (onze oude mens) willen liever zondigen. Het leven door de Geest belet ons dit, er komt een nieuwe wil in ons, het leven van Christus, actief door God de Geest. In het geloof levend, zijn wij ons bewust van wat er innerlijk in ons plaats vindt en beginnen wij dat, wat in ons plaats vindt, te overwegen en te toetsen aan het Woord van God. Paulus zegt in Efeze 5:15: "Ziet dan, hoe gij voorzichtig wandelt, niet als onwijken, maar als wijzen". Ik heb eens een kat zien lopen over een muur waar men glasscherven ingemetseld had, om overklommen te voorkomen. Ik verwonderde mij, hoe voorzichtig dit beest liep en dacht toen aan deze tekst. Voorzichtig, stap voor stap, met vreze en beven. Immers, het is God, Die in ons werkt. Hoe gemakkelijk zien wij onze eigen "goede werken" aan voor Gods werk. Onze geest is toch zo besmet door allerlei leringen, die niet in overeenstemming zijn met de woorden Gods. Ons vlees is besmet door de aanraking met een zondige wereld en door onze eigen natuurlijke onreinheid. En nu is het God de Almachtige, de Schepper van hemel en aarde, Die door Zijn Geest (God de Geest) in ons werkt. De bede van de apostel Paulus voor de gelovigen te Efeze is, dat hun gegeven wordt: "verlichte ogen uws verstands, opdat gij moogt weten ... welke de uitnemende grootheid Zijner kracht is aan ons, die geloven, naar de werking der sterkte Zijner macht, die Hij gewrocht heeft in Christus toen Hij Hem uit de doden heeft opgewekt en Hem heeft gezet aan Zijn rechterhand in de hemel" (Ef. 1:18-20). "Die geloven"! Dit geloven is nu! Het is niet geloven in een gestorven Christus, doch geloven in een levende Christus. Dat geloof verwekt in ons "vreze en beven". Geen "vreze en beven" uit oorzaak van angst, doch "vreze en beven" uit oorzaak van heilige eerbied en bewuste onwaardigheid.